

tilegner sig et Agrarprogram, der er langt radikalere, langt mere yderliggaaende i agrarisk Retning end Agrarernes eget. Men, siger man, Højre er dog detroniseret, Højre oppe i Landstinget er sprængt, det er ødelagt, det er pulveriseret. Det er ogsaa til en vis Grad rigtigt. Men er det saa løjrligt, at man ødelægger dette Højre, naar man tager Højres egne Kanoner ved en snild Manøvre, kører dem op paa Venstres Skanser og vender dem mod Højre? Er det da saa underligt, at Højre staa saa slet, som Højre gør? De kunne ikke drive en virksomhedsfuld Opposition imod disse Love, fordi det er Højres egne Love. Det er jo Hemmeligheden, at Regeringen og Venstre ødelægge Højre ved Hjælp af sin Skattepolitik, og det er ganske naturligt, naar Venstre gør Højres Gerning og gennemfører Højres Love. De Love, som nu foreligge, stamme jo fra det store Vendepunkt i Skattesagen. Det er understreget i Landstingsudvalgets Betænkning, og det er gentaget af de frikonservatives Ordfører, at det store Vendepunkt i Skattesagen er Januar 1901, den første Maaned i det ny Aarhundrede, da det estrupske Højre foreslog samtlige faste Grundskatter til Staten afskaffede. Det er det store Vendepunkt. Det kunde maaske være blevet en ganske farlig Manøvre for Venstre, hvis Venstre havde fastholdt et demokratisk Standpunkt. Men Venstre var snildt, det sagde: Vi gøre Højres Program til vort, og saa var det Højre, der blev ødelagt, Højres Personel gik under, og Venstres Personel kom frem.

Men for os Socialdemokrater — og jeg tror for mange Demokrater — er Politik ikke Manøvre og ikke Personspørgsmaal, men for os er det Principspørgsmaal og Realiteter, og det er os saa temmelig ligegyldigt, om Ministrene kalde sig Højremænd eller Venstremænd — det, det kommer en paa, er, om de gøre Højre- eller Venstregerning; det er derpaa, det kommer an. (Zahle: Forfatningen!) Ja, det er jo en Ting for sig. Det er rigtigt nok, at Flertalsstyret har vundet frem gennem disse storpolitiske Manøvrer, men samtidig er det Flertal, der er kommet til Magten, noget helt andet end det, Befolkningen havde tænkt sig, det var. Se, Befolkningen har jo i og for sig ikke kæmpet for Flertalsstyrelsen, uden fordi Flertallet vilde noget, som gavtede Befolkningen, og saa ser man, at dette Flertal, man har fulgt og støttet, naar det kommer til Magten, gennemfører omtrent det samme, som det tidligere Mindretal vilde,

Feltskyts, Prinsesseudstyr, Skattelove osv. Det er jo det, der er sket, og det hjælper ikke forfatningsmæssigt, naar det Flertal, der kommer til Magten, viser sig at være noget ganske andet end det, man havde drømt om eller tænkt sig. Nej, snarere vil det medføre en i forfatningspolitisk Henseende meget skadelig Ting, nemlig den, at Befolkningen skuffes, at Befolkningens politiske og forfatningsmæssige Interesse derigennem svækkes, og at man siger: Nu have vi kæmpet i 30 Aar for Parlamentarismen, for Flertallet, og hvad gør saa Flertallet andet end at gennemføre det, som Mindretallet tidligere vilde? De gennemføre det i saa grove Former, at selv Mindretallets Mænd staa op og sige: Det er Rov og Ran, det er saa ublüfærdigt, at de ikke en Gang vilde have tænkt derpaa. Det er, som sagt, intet Under, at Højre ikke kan gøre virksomhedsfuld Opposition mod disse Skattelove, og det viser sig jo ogsaa. Højres Ordfører i det andet Ting er i Gaar, tror jeg, rejst til Syden for flere Maaneder, han siger Farvel til det hele. Og det kan jeg godt forstaa, thi mindre virksomhedsfuld Opposition end den, han har gjort i det andet Ting, har jeg aldrig set. Thi hvad skulde han opponere imod? Sine egne gamle Tanker og Ideer — og det oversteg selv hans taktiske Evne. Hvorledes skulde han kunne tale mod Nedsættelsen af Statstilskuddet, naar han selv tidligere har talt for denne Nedsættelse? Hvorledes skulde han kunne tale mod samtlige Hartkornsskatters Afskaffelse, naar han selv er Fader til dette Princip? Man har forsøgt fra visse Sider at rejse, om jeg saa maa sige, en Slags systematisk Opposition — det er for godt et Ord, lad mig kalde det demagogisk Opposition — mod disse Skattelove, men den faldt til Jorden, den kunde ikke hævde sig i det andet Ting. Maaske Ordføreren havde tænkt, at man skulde stemme imod dem, men Godsejerne i hans eget Parti toge Magten fra ham, han blev borte paa den sidste Dag, hans eget Parti undlod at stemme, hans eget Parti gik i Stykker, og de fleste af Godsejerne gik sammen med Venstre om Tiendeloven. Nej, Højre, de moderate og Agrarerne kunne ikke opponere mod disse Skattelove, fordi det Parti, der har Magten, er saa moderat, at de moderate ikke kunne være det bedre, saa agrarisk, at det langt overgaar Agrarerne, og driver saa god en Højre-Skattepolitik, at Højre maa blive til ingen Ting oppe i Landstinget.

Se, det er den storpolitiske Hemme-